

Elämäni aarrekartta

Yritys Hyvä 2017
Sarja 3: yksilötyö, Elämäni aarrekartta
Tekijä: Xuefei Wu, Olarin koulu 9E
Ohjaaja: Henna Jouhki
Olarin koulu

Toteutin työni kokonaan paperille piirtämällä ja kirjoittamalla. Valitsin tämän toteutustavan, koska olen aina pitänyt paperin käyttämisestä.

Otin tehtävän nimen aika kirjaimellisesti. Siksi työni on kartta, jonka läpi elämäni kulkee. Olen suunnitellut maan ja meren muotoja tarkasti ennen varsinaisen työn aloittamista. Lahtien ja niemien muodot symboloivat monia minulle tärkeitä asioita. Vasemmassa yläkulmassa on lohikäärmeen pään muotoinen niemi. Legendan mukaan me kiinalaiset olemme lohikäärmeen jälkeläisiä. Se symboloi alkuperääni. Vasemmalla alakulmassa näkyy lohikäärmeen häntä, jonka paikasta voi päätellä, että lohikäärme kulkee koko elämäni läpi. Lupiinilahti on suden muotoinen, koska mielestäni sudet ovat kauniita eläimiä. Niihin liittyy myös rakkaita muistoja. Alhaalla keskellä on linnun muotoinen lahti, joka symboloi minulle unelmaani. Olen pienestä alkaen unelmoinut lentämisestä ja näen edelleen unia siitä.

Jos kertoisin, mistä kaikkien paikkojen nimet tulevat, siinä kestäisi vuosia. Kerron siis karkeasti muutamasta tärkeimmästä. Monet meristä on nimetty kuun merten mukaan, sillä pidän astronomiasta. Tolimanin tasanko sai nimensä Aurinkoa lähimpänä olevasta tähdestä, joka tunnetaan myös Alfa Centaurina. Se symboloi pitkää matkaa kotiin. Japetuksen vuorijono on nimetty Saturnuksen kuun Japetuksen mukaan. Japetuksesta tiedetään vähän ja siihen liittyy monia avoimia kysymyksiä, joiden vastauksia voimme vain arvailla. Tulevaisuuteni on yhtä suuri arvoitus minulle kuin Japetus astrofyysikoille. Kristalliputous on ala-asteella kirjoittamani tarinan tapahtumapaikka. Tarinassa kerrotaan, että kun putousta koskettaa, löytää ikuisen onnen. Se valuu Unelmalahteen, sillä tärkein unelmani on olla onnellinen. Turmaliiniiniemi on nimetty jalokiven mukaan. Uskotaan, että turmaliinin värimuunnos rubeliitti tuo kantajalleen onnea pimeinäkin aikoina. Kaksi pientä saarta olen nimennyt Marsin kahden kuun, Phoboksen ja Deimoksen, mukaan. Phobos ja Deimos ovat myös Antiikin Rooman pelon ja kauhun jumalat, jotka on tietenkin pakko kohdata matkalla unelmiin.

Olen esittänyt elämäni reittinä kartalla. Maan läpi kulkeva raja erottaa menneen ja tulevan. Menneisyydessä viiva on katkoviiva ja jokainen pätkä esittää yhtä vuotta. Ensimmäiset pätkät ovat pisimpiä, koska pienempänä vuosi tuntui paljon pidemmältä kuin nyt vähän vanhempana.

Tulevaisuudessa viivasta tulee yhtenäinen, koska en pysty edes arvaamaan, kauanko minulla kestää unelmieni toteuttamisessa. Matkani on kiemurteleva ja mutkikas. Elämä ei etene suoraan unelmiin, vaan monien kokeilujen ja erehdyksien, mutkien, kautta vihdoinkin löydän ja saavutan unelmani.

Kun olin kolme vuotias Suomessa. Niin pienelle lapselle se oli iso muutos, ja muistan vielä, kuinka surullinen olin viimeisenä päivänä päiväkodissani. Suomeen tultuani menin päiväkotiin ilman mitään

kielitaitoja. Ensimmäisinä vuosina oli erittäin vaikeaa, koska olin hyvin nuori. Oli pelottavaa olla vieraassa maassa, kun hallitsin vain käyttökelvottoman kielen. Vähitellen kuitenkin opin niin suomea kuin englantiakin. Suomesta on tullut kotini, mutta en ikinä ole unohtanut, että olen yhä lohikäärmeen jälkeläinen.

Kahdeksanvuotiaana kävin kesällä sulkapalloleirillä ja innostuin sulkapallosta, joten aloitin syksyllä sen pelaamisen. Silloin halusin olla maailmanmestari. Vähän vanhempana kuitenkin tajusin, että se oli lähes mahdotonta. Olen siitä lähtien laskenut rimaa. Nyt tavoitteena oli Suomen mestaruus. Treeneissä tuli hikoiltua litroitain. Vihdoin kaksitoistavuotiaana pääsin Suomen maajoukkueeseen. Se on ollut hieno, mutta stressaava kokemus. Sulkapallosta on kuitenkin tullut minulle vain rakas harrastus, eikä ura.

Kouluumme tuli uusi äidinkielenopettaja kolmannella luokalla. Hän oli se kipinä, joka sai intoni syttymään ja sai minut rakastumaan tarinoiden kirjoittamiseen. Siitä lähtien olen haaveillut kirjan julkaisemisesta. Tämä haave elää yhä. Tänä vuonna sain ensimmäisen pitkän tarinani kirjoitettua. Se merkitsi minulle erittäin paljon. Prosessiin kului kuukausia ja vihdoin ymmärsin, ettei kirjoittamisen tarvinnut jäädä pelkäksi haaveeksi.

Alakoulussa aloin kiinnostua yhä enemmän luonnontieteistä. Se on noussut elämäni tärkeimmäksi asiaksi. Olen aina halunnut tulla tutkijaksi, jotta voisin oppia aina vain uusia asioita maailmankaikkeudesta koskaan lopettamatta.

Unelmien jahtaamisen lomassa tärkeintä on kuitenkin muistaa iloita siitä, mitä itsellä jo on. On rohkeaa nähdä ilo synkimpinäkin hetkinä. Se on mielestäni tärkeintä elämässä. Tärkein unelmani on siis olla onnellinen.